

24

EL BROC MÀGIC

3a edició

Anna Genover i Mas

Il·lustracions d'Eva Garcés

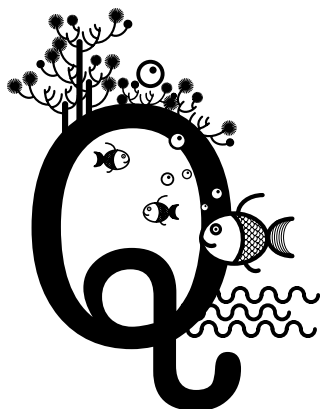
T À N D E M
e d i c i o n s

IV Premi de Narrativa Infantil
Vicenta Ferrer Escrivà Vila de Paterna 2007

UN SOMNI PREMONITORI

uan em vaig despertar amarat de suor, no pensava que aquell malson esdevindria real.

En el somni estava en una illa menuda i tranquil·la. La platja era de sorra blanca i fina com la farina. Tenia palmeres cocoteres i fins i tot hi passejava alguna tortuga. Llavors, apareixia jo amb vestit de neoprè, aletes i ulleres. Em tirava al mar i admirava el fons coral·lí i els peixos de colors. Tot era una delícia fins que se'm va passar pel cap tocar un d'aquells coralls movibles. En aquell instant els tentacles taronges m'atrapaven i no em deixaven eixir.

L'ensurt no em va deixar dormir més. Però no estava amoïnada per això, sinó perquè els pares, aquell mateix dia, se n'anaven a la Xina. No m'agradava gens que se n'anaren sense mi. No m'agradava haver d'anar a escola mentre ells estaven tan lluny. Jo volia acompanyar-los-hi, però ells van decidir fer venir la tia Úrsula, perquè tinguera cura de mi.

No és que no m'estime la tia Úrsula, però és una mica avorrida i un pèl estranya. Passa el dia davant l'ordinador. Tan bon punt s'alça al matí, l'encén i comença a teclejar. I no deixa de treballar fins a l'hora de sopar. Crec que més que Ur, que és com li agrada que l'anomene, l'hauria de batejar tia Tecla.

Una altra cosa que no m'agrada d'Ur és que siga tan puntual. El porter automàtic va sonar a les set en punt del matí. De segur que era ella. Qui, si no, podia arribar tan prompte? Tampoc m'agrada gens la seua afecció besadora. Per a saludar-la, sempre en vol no un, sinó dos besos. No m'agrada que li agraden tant les besades, però reconec que és una bona moneda de canvi. Que vull jugar amb l'ordinador? Només li ho he de demanar bé i fer-li un bes. Que vull anar a la piscina? Li ho demane bé, li faig un bes i m'hi acompanya. Que vull xocolata? Que vull nata? Que vull fruita? Aplique la fórmula i ja ho tinc.

—Rishi, estàs despert? —va murmurar la mare mentre obria la porta.

La vaig esperar dins del llit amb morros. Volia que se sentira culpable i no li vaig dirigir la mirada. Ella, però, amb tota la dolçor del món em va dir que no li agradaven els comiats. Veient que jo no li deia res, també em va dir que ja estaven a punt d'anar-se'n i que Úrsula ja havia arribat. També em va dir que no calia que m'alçara, si no ho volia fer, i que aprofitara l'avinentesa per a dormir una mica més. Em va abraçar i em va fer molts besos.

El pare no va tardar a entrar a l'habitació. Va esperar que la mare se n'anara per donar-me quatre consells. Ell és, més aïna, de poques paraules i va fer via de dir el que volia dir. Es va acomiadar amb una abraçada tan forta que gairebé em deixa sense respiració.

Tan bon punt van tancar la porta, vaig començar a sanglotar. No volia que se n'anaren. No volia anar al col·le, no volia quedar-me sol. Tampoc volia plorar. Només feia una setmana que havia fet 10 anys i ja era fadrí, però estava tan enrabiad que no vaig deixar de bramar davall del coixí.

Qui m'havia de dir a mi que uns quants dies després d'aquell disgust, em trobaria atrapat al fons del mar. De ben segur que no m'hauria enfadat tant per haver d'estar amb Úrsula. Ni m'hauria enfadat perquè els pares se n'havien anat. Faltava ben poc temps perquè jo mateix visquera tota una aventura.

Ja feia cinc dies que els pares se n'havien anat. Tot i que ja havia parlat amb ells, aquell dia m'esperava a casa una correu electrònic. Havíem eixit d'escola molt content, perquè per primera vegada en molts mesos no m'hi havia avorrit. Perquè a mi ja m'agrada aprendre coses, el que no m'agrada és haver d'anar a escola i suportar les professores que només fan cas als xiquets i a les xiquetes que acaben d'arribar. Diuen que és perquè no saben tant com nosaltres. També diuen que hem de tenir paciència fins que arriben al nostre nivell, però jo no m'ho crec. Pense que als mestres no els agraden els canvis i no acaben de saber què cal fer amb els nouvinguts.

Siga com vulga, aquella vesprada estava content i quan vaig arribar a casa encara ho estava més. La tia Úrsula, com sempre, la vaig trobar davant de l'ordinador. No se n'havia adonat de l'hora que era fins que vaig tocar a la porta.

—No pensava que fóra tan tard. Com ha anat el col·le? Vols berenar? Ostres, no tenim res! M'he oblidat d'anar a comprar. Saps què? Mentre tu lliges el correu electrònic, jo aniré a comprar-te un bon berenar.

—Quin correu electrònic?

—Ai, no t'ho he dit! Els pares t'han enviat una carta prou llarga perquè tinga temps d'anar a comprar alguna cosa —i dit això em va fer seure davant de l'ordinador portàtil, em va

obrir la bústia electrònica, es va posar un abric i va eixir disparada—. Ara torne, d'acord?

Va desaparèixer per la porta més de pressa que un llamp. Jo vaig començar a llegir la carta. M'hi explicaven que estaven a la província de Hunan i que havien estat a la casa on havia viscut Yang Huany, l'última dona que havia parlat *nushu*, un idioma femení. Pel que deien, semblaven contents, però també m'enyoraven. Això va ser el que més em va agradar de llegir.

La carta, la vaig llegir d'una tirada i vaig aprofitar el temps per a jugar una estona amb l'ordinador, mentre esperava el berenar. Úrsula no hi tenia molts jocs i vaig triar el Pinball. Ja portava unes quantes partides, quan vaig sentir que la porta s'obria. Com que no m'havia donat permís per a jugar-hi, em vaig afanyar a tancar l'ordinador. Amb les presses em va caure

una pedra amb uns símbols gravats que sempre guardava al costat de l'ordinador. Va redolar davall del llit i jo, darrere d'ella. Primerament, vaig palpar el terra per trobar-la, però veient que no aconseguia res, vaig ficar el cap davall del llit. De seguida la vaig veure, però també hi vaig veure una maleta molt curiosa. No era la maleta típica. Era de pell marró, no molt gran, plena d'adhesius, sense rodes, i no estava tancada amb clau. En moure-la, va tintinejar. Què hi devia guardar, dins?

No volia que m'atrapara tafanejant i ho vaig deixar córrer. Vaig col·locar la pedra gravada on estava i vaig volar cap a la cuina. Quan vaig veure el munt de fruita que havia comprat, vaig entendre per què havia tardat tant.

—També he comprat això! —em va dir amb un somriure de satisfacció, mentre m'ensenyava quatre deliciosos Donuts de xocolata—. Dos per a tu i dos per a mi, què et sembla?

—Molt bé! —vaig agafar el Donut i vaig començar a devorar-lo—. Ur, et puc fer una pregunta?

—Un proverbi swahili diu que qui fa preguntes no és ximple. Què vols saber?

—Per què és tan important el *nushu* aquest?

—És un idioma mort, ara ja no el parla ningú, però el van utilitzar molt les dones del centre i el sud de la Xina, perquè no volien que els homes les entengueren quan parlaven dels seus sentiments o sobre els problemes que tenien. L'utilitzaven com si fóra un codi secret. I els teus pares han anat a la Xina

per provar la teoria que relaciona el *nushu* amb la resistència femenina a la discriminació de les dones a la Xina.

Seguia sense acabar d'entendre massa bé què feien els pares a la Xina, però tan bon punt vaig començar a menjar el segon Donut, sense que ningú em marmolara, vaig pensar que no estava tan malament que la tia Úrsula s'estiguera amb mi uns dies, o uns mesos. Començava a creure que no seria tan tràgica la separació amb els pares.

De tota manera ni tan sols els dos Donuts de xocolate em van fer oblidar aquella maleta tan curiosa. Havia de mirar d'obrir-la i esbrinar què hi havia dins.